

КЕН ФОЛЕТ

ОПАСНО
БОГАТСТВО

Артлайн Студиос
София, 2012

Ken Follett
A DANGEROUS FORTUNE
copyright © Ken Follett 1993
All rights reserved.

*Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са
продукт на въображението на автора. Всички
изказвания, случки, описания, информация и
материали от всякакъв друг вид, съдържащи се
в произведението, са само и единствено с цел
забавление и не трябва да се разчита на тяхната
точност, нито да бъдат правени опити да бъдат
възпроизведени, тъй като това може да доведе до
наранявания.*

*Всички права запазени. Никаква част от тази книга
не може да бъде ползвана или възпроизвеждана
без изричното знание и писменото позволение на
издателя.*

ОПАСНО БОГАТСТВО
Copyright © 2012 Артлайн Студиос
с/о Anthea Agency
Всички права запазени.
Автор: Кен Фолет
Превод: © 2012 Яна Грозева
Редактор: © Мартина Попова
Корица: © Стоян Атанасов
Печатни коли: 38
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
ISBN 978-954-2908-47-0

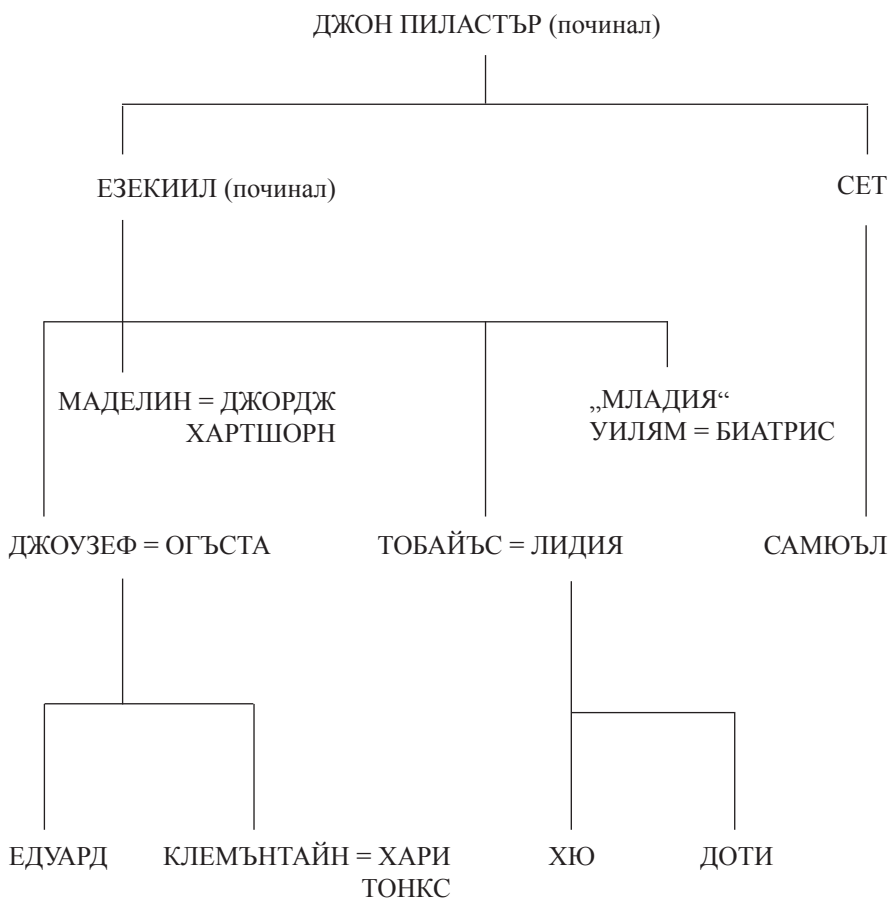
БЛАГОДАРНОСТИ:

За щедрата им помощ при написването на тази книга, благодаря на следните приятели, роднини и колеги: Керъл Барън, Джоана Бърк, Бен Брейбър, Джордж Бренън, Джаки Фарбър, Барбара Фолет, Еманюел Фолет, Катя Фолет, Майкъл Хаскол, Пам Мендес, М. Дж. Орбел, Ричард Овъри, Дан Старър, Ким Търнър, Ан Уорд, Джейн Ууд и Ал Зукерман.

РОДОСЛОВНО ДЪРВО
НА СЕМЕЙСТВО

Пиластър

ПРОЛОГ

1866

ВДЕНЯ, КОГАТО СЕ СЛУЧИ ТРАГЕДИЯТА, момчетата от училище „Уиндфийлд“ бяха наказани по стаите си.

Беше гореща майска събота и при нормални обстоятелства те щяха да прекарат следобеда в полето на юг от сградата – някои щяха да играят крикет, а други да ги наблюдават от сенчестите покрайнини на Епископска гора. Само че бе извършено престъпление. От бюрото на господин Офъртън, учителя по латински език, бяха откраднати шест златни суверена, и цялото училище се намираще под подозрение. Всички момчета щяха да стоят затворени, докато крадецът не бъде заловен.

Мики Миранда седеше на маса, в която бяха издълбани инициалите на поколения скучаещи ученици. В ръка държеше един справочник, издание на правителството – „Снаряжение на пехотата“. По принцип картинките на мечове, мускети и пушки го очароваха, но в момента му бе твърде горещо, за да се съсредоточи. От другата страна на масата бе седнал Едуард Пиластър, момчето, с което делеше една стая. Сега той вдигна поглед от тетрадката си по латински, в която преписваше направения от Мики превод на една страница от Плутарх, посочи нещо с пръста си, изцапан с мастило, и заяви:

– Не мога да разчета тази дума.

Мики погледна: „*decapitated*“.

– Обезглавен – обясни. – Същата е и на латински, *decapitare*.

За Мики латинският език бе лесен, може би защото много от думите си приличаха с тези в испанския, който бе родният му език.

Химикалката на Едуард продължи да скърца по хартията. Мики, който вече не можеше да седи на едно място, стана и отиде до отворения прозорец. Не се усещаше дори слаб полъх на вятъра. Загледа се, изпълнен с копнеж, към гората отгатак двора на конюшнията. В северния край на Епископска гора имаше една сенчеста, пълна с вода изоставена каменоломна, в която можеше да се плува. Водата бе прохладна и дълбока...

- Хайде да отидем да поплуваме – предложи той неочаквано.
- Не можем – отвърна Едуард.
- Можем да излезем през синагогата.

„Синагогата“ бе стаята до тяхната, в която живееха три еврейски момчета. В училище „Уиндфийлд“ се преподаваше теология, но без излишен догматизъм. Освен това имаше търпимост към религиозните различия, заради което бе харесвано от родителите-евреи, от методисткото семейство на Едуард и от бащата на Мики, който бе католик. Независимо от официалната политика на училището обаче, отношението към евреите в него не бе твърде добро. Мики продължи:

– Можем да минем през техния прозорец и да скочим на покрива на пералното помещение, да се смъкнем от онази страна на конюшната, която не се вижда и незабелязано да стигнем гората.

Едуард се уплаши:

- Очаква ни Бастунът, ако ни пипнат.

Ставаше дума за бастуна от ясеново дърво на директора, доктор Полсън. Наказанието за нарушаване на забраната за излизане бяха дванайсет изключително болезнени удара. Доктор Полсън вече бе налагал веднъж Мики – за игра на комар – и момчето още потръпваше, когато се сетеше за боя. Само че вероятността да ги хванат бе твърде малка, а идеята да се съблече и да се потопи гол във водоема – съвсем непосредствена. Толкова бе близка, че почти усещаше допира на студената вода върху потната си кожа.

Хвърли поглед на другото момче. Едуард не бе особено харесван в училището: твърде мързелив бе, за да се учи добре, твърде непохватен, за да има успехи в спорта, а и прекалено егоистичен, за да се сприятелява лесно. Всъщност Мики бе единственият му приятел и Едуард не обичаше Мики да прекарва времето си с други момчета.

– Ще питам Пилкингтън дали иска да дойде с мен – каза Мики и тръгна към вратата.

- Не, недей – спря го разтревоженият Едуард.

– Не виждам причина да не го правя – заяви Мики. – Тебе твърде много те е страх.

ПРОЛОГ

– Не ме е страх – неубедително каза Едуард, – трябва да си свърша упражнението по латински.

– Ами добре, упражнявай се, а аз междувременно ще отида да плувам с Пилкингтън.

Едуард продължи да упорства още малко, после се предаде:

– Добре, де. Ще дойда – с неохота произнесе той.

Мики откряна вратата. От останалата част от сградата се чуваше ниско буботене, но в коридора не се забелязваха учители. Той се втурна в съседната стая. Едуард го последва.

– Здравейте, юдеи! – поздрави Мики.

Две от момчетата играеха карти на масата. Те вдигнаха очи към него, после продължиха играта, без да казват нищо. Третото, Дебелака Грийнборн, ядеше торта. Майка му непрекъснато му изпращаше храна.

– Здравсти и на двама ви – дружелюбно им отвърна той. – Искате ли торта?

– За Бога, Грийнборн, плюскаш като прасе – бе коментарът на Мики.

Дебелака сви рамене и продължи да се тъпче. Често му се подиграваха, защото бе хем пълен, хем евреин. Той обаче не обръщаше внимание на обидните имена, с които го наричаха. За баща му се говореше, че е най-богатият човек на света; може би заради това оставаше глух за подигравките, помисли си Мики.

Мики отиде до прозореца, отвори го и се огледа. Дворът на конюшнията бе напълно пуст. Дебелака запита:

– Какво ще правите?

– Отиваме да поплуваме – отвърна Мики.

– Ще ви накажат.

Едуард се съгласи с жален тон:

– Знам.

Мики седна на широкия външен перваз, претърколи се по керем и започна да пълзи заднишком. След миг тупна върху наклонения покрив на пералното помещение, който се намираше само на десетина сантиметра по-долу. Стори му се, че е чул счупването на керемидата, но покривът издържа тежестта му. Вдигна поглед и забеляза Едуард, който разтревожено се бе надвесил през прозореца.

– Хайде! – повика го Мики. Плъзна се надолу по покрива и използва един удобно разположен улук, за да се спусне на земята. Минутка по-късно Едуард се приземи до него.

Мики надникна иззад ъгъла на пералнята. Наоколо не се виждаше жива душа. Без да се колебае повече, той хукна през двора на конюшната и навлезе сред дърветата. Спря да тича, едва когато прецени, че вече не могат да го видят от сградата на училището. Едуард го настигна.

– Успяхме! – възкликна Мики. – Никой не ни забеляза.

– Вероятно ще ни спипат на връщане – мрачно предрече Едуард.

Мики му се усмихна. Едуард имаше външен вид типичен за англичанин: светла права коса, сини очи и нос като нож с широко острие. Той бе едро момче с широки рамене, силно, но с некоординирани движения. Липсваше му усет за стил и дрехите му винаги бяха съчетани неподходящо. Двамата с Мики бяха на една и съща възраст – шестнайсет години – но в почти всичко останало силно се различаваха: Мики имаше чуплива тъмна коса и тъмни очи, освен това много държеше на външния си вид и на това всяка част от облеклото му да си е на мястото и да е чиста.

– Имай ми доверие, Пиластър – заяви Мики. – Не ти ли казах, че винаги ще се грижа за теб?

Едуард се усмихна широко, вече по-спокоен:

– Добре, да вървим.

Придвижваха се през гората по една едва забележима пътека. Под короните на буковете и брястовете бе малко по-прохладно и Мики се почувства по-добре.

– Какво ще правиш през лятото? – запита той Едуард.

– Обикновено през август отиваме в Шотландия.

– Ловна хижа ли имат там вашите? – Мики бе възприел жаргона на висшата английска класа и знаеше, че „ловна хижа“ е правилният израз – дори в действителност да става дума за замък с петдесет стаи.

– Ами, наемат една – обясни Едуард, – обаче не ходим на лов. Баща ми не се занимава много със спорт, нали разбиращ.

Мики чу отбранителната нотка в тона на Едуард и се зачуди

ПРОЛОГ

какво точно е значението ѝ. Знаеше, че английската аристокрация обича да стреля по птици през август и да ходи на лов за лисици през цялата зима. Знаеше също така, че аристократите не изпращат синовете си в това училище. Бащите на момчетата от „Уиндфийлд“ бяха търговци и инженери, не графове и епископи – а такива хора нямат време за губене в лов и стрелба. Пиласър бяха банкери; с думите „Баща ми не се занимава много със спорт“ Едуард всъщност признаваше, че семейството му не стои на най-високата обществена стълбица.

Мики намираше за забавен факта, че англичаните уважават безделниците повече от хората, които работят. В неговата страна уважение не се оказваше нито на ленивите аристократи, нито на работливите търговци. Народът на Мики уважаваше само силата. Ако човек разполагаше с власт над другите – ако можеше да ги нахрани или да ги остави да умрат от глад, да ги затвори в тъмница или да ги освободи, да ги убие или да им позволи да живеят – нима му бе нужно друго?

– Ами ти? – поинтересува се Едуард. – Ти как ще прекараш лятото?

Мики се бе надявал да чуе този въпрос.

– Тук – отговори. – В училище.

– Пак ли ще останеш тук през цялата ваканция?

– Налага се. Няма как да се прибера у дома. Само в едната посока се пътува шест седмици – още преди да съм пристигнал, ще трябва да тръгна обратно.

– Дявол го взел, това е наистина неприятно.

В действителност Мики не изпитваше особено желание да се връща. Откакто майка му бе починала, той ненавиждаше дома си. В момента там имаше само мъже: баща му, по-големият му брат Пауло, няколко чичовци и братовчеди – и четиристотин каубои. Папа бе герой за хората си и непознат за Мики: студент, недостъпен, нетърпелив. Истинският проблем обаче бе братът на Мики. Пауло бе глупав, но силен. Мразеше Мики, който бе по-умен, и обичаше да го унижава. Никога не пропускаше случай да покаже на всички, че Мики не умее да върти ласо и да залавя младите кастрирани говеда, да обядва коне или да простреля